

J. OLIVIERI

ELS INCREÏBLES DESCOBRIMENTS DE

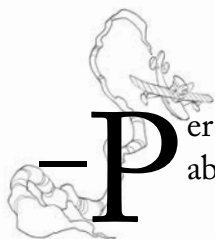
HARRY TAGE

An illustration of two characters, a young man with spiky blonde hair and a young woman with long red hair, both dressed in suits. They are in a maze-like environment with stone walls and a large red dragon in the background. The man is holding a long white scroll. The scene is framed by a large white circle on a blue background.

**EL LABERINT
AMAGAT**

animallibres

CAPÍTOL U

Per fi et trobo! He hagut de regirar tot Arkham abans de localitzar-te en aquest cau, Harry Tage!

El rostre acalorat de Harry va sortir del forn de llenya. El jove paleontòleg es va espolsar el davantal brut de farina i es va recolzar al taulell. A l'altra banda, embolicada amb el seu impermeable i amb els cabells rojos tots esbullats, hi havia Fran Boyant, la seva amiga periodista.

—Ei, vigila què dius! Aquest «cau» és una pizzeria, i jo hi treballo.

Fran li va llançar una de les seves mirades inquisitives.

—O sigui que, a més d'aviador i paleontòleg, ara ets pizzer també?

Com sempre, el sarcasme de la noia li va arrencar un somriure.

–El Miskatonic Museum em proporciona l'allotjament, però les despeses que em porta l'hidroavió les he de pagar jo –va explicar–. I entre carburant i peces de recanvi, no és gens fàcil! Aquesta només és una de les moltes feinetes que faig a la ciutat. De tant en tant vinc a veure el senyor Sannazzaro i l'ajudo a enfornar pizzes.

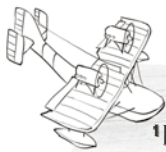
–No n'havia sentit a parlar mai. Què són?

–És un plat italià deliciós!¹

I, mentre ho deia, Harry va agafar un tall de pizza que acabava de treure del forn i li va clavar queixalada amb molt de gust.

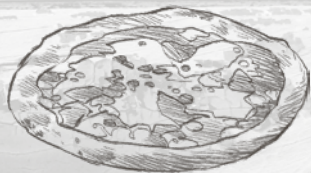
–No sabia que fossis un boig de la cuina exòtica...

Just en aquell moment, de sota del taulell va arribar un soroll de mandíbules. La noia es va inclinar per veure què era, i els seus ulls verds van topar amb els ulls grocs

¹NOTA DE HARRY TAGE

En aquella època, als Estats Units, la pizza no era tan coneguda, excepte, evidentment, entre els immigrants italians. No es va convertir en un menjar molt estès fins després de la Segona Guerra Mundial, quan els militars americans van tornar d'Itàlia... i en volien seguir menjant!

de Lauràsia. La petita dinosaure que seguia Harry per tot arreu era allà sota, mastegant un tros de mozzarella, amb una expressió de felicitat a la cara.

–...I no ets l'únic, pel que veig! –va riure Fran. L'oviraptor va obrir el bec empastifat de fils blancs i els va dirigir un cloqueig de salutació.

Fran va furgar a la butxaca de l'impermeable sota la mirada encuriosida de Harry.

–I com és que em buscaves?

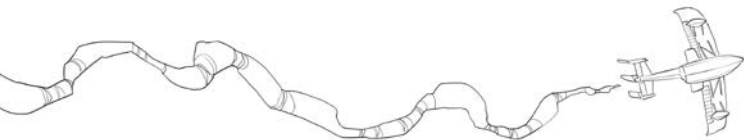
–Perquè ets un personatge molt estrany. Però també... interessant. I com que he vist que preferies guardar silenci sobre les teves aventures, he decidit indagar una mica sobre tu...

Harry va reaccionar amb una ganyota d'indignació.

–Que has indagat d'amagat meu? Només calia que m'ho preguntessis a mi!

–Ja, com si fos fàcil treure't respostes, a tu! Reservat i taciturn com arribes a ser!

Desconcertat, Harry es va passar una mà nerviosament per la grenya. No va ser un moviment gaire encertat. Va acabar amb els cabells emblanquinats de farina! Per estalviar-se algun comentari burleta, se'ls va espolsar furiosament amb una punta del davantal.

Però Fran ni tan sols li va fer cas. Havia tret de la butxaca un full de paper tot rebregat i l'estava allisant damunt del taulell.

—He remenat els arxius del meu diari per veure si trobava alguna cosa interessant. Sobre tu no hi havia res.

Al noi se li va escapar un sospir d'alleujament. No li agradava ser el centre d'atenció, i encara menys d'aquell diari local. L'únic que volia era excavar fòssils per tot el món... i potser descobrir-ne de nous!

—...Però de cop he trobat això.

A Harry li va fer un salt el cor. I va fer una ullada sense ganes al paper que la seva amiga li mostrava. Era una pàgina antiga de l'*Arkham Gazette*. La data era de feia set anys.

Fran li va assenyalar amb el dit un petit article titulat «Eminent arqueòleg d'Arkham es retira».

Harry es va mirar distretament l'article, però el que li va cridar l'atenció immediatament va ser la foto, que mostrava un home distingit amb bigoti, d'uns vuitanta anys, amb la mirada amable i lleugerament trista, que posava darrere d'una taula de despatx. Al darrere de la taula es veia una llibreria plena a vessar de llibres i peces arqueològiques.

CAPÍTOL U

Encara que la imatge tingués molt de gra i s'hagués tornat groga, l'arqueòleg va reconèixer aquell lloc a l'acte. Era l'estudi del director del Miskatonic Museum. I aquell home era ni més ni menys que el director anterior, el seu avi, Percival N. Tague.